

filmoteca

El 47

Maria Lamata

Professora de secundària i artista

marialamata11@gmail.com

Últimament estic percebent en l'ambient manca de fe: en la humanitat, en el sistema, en la possibilitat de fer justícia.

Em dispo a veure la pel·lícula que ha marcat aquest 2024; la meva mare me la recomana, i he escoltat la cançó: una història de barri, valentia obrera. Segur que m'agradarà. El 47 ho té tot: amor del bo, un heroi, una comunitat, un repte. Sentit de l'humor, vulnerabilitat, emoció i força. Quan s'apaga la pantalla, ressona a les vides dels qui l'han vista.

Vaig al Foment Mataroní amb un amic meu que és, com jo, professor de secundària, i al seure veig a la fila del davant dos exalumnes encara adolescents. Durant la pel·lícula, no puc parar de pensar: Què els deu remoure? Senten l'esperança? Amb qui se senten identificats? Què deuen sentir davant la injustícia? Què pensen de quan se'n va la llum, quan no hi ha aigua? Què pensen quan tothom va a l'una, quan la lluita obrera serveix per a alguna cosa?

«Gallo rojo, gallo negro». És una dicotomia claríssima en aquell

context: la justícia social vers l'opressió, els de baix contra els de dalt. I em pregunto: qui és el *gallo negro* de la meva generació? Contra què i per què podem lluitar? Com podem millorar la societat com a docents? Tenim les eines? Tenim l'esperança?

I per al nostre alumnat: qui representa l'enemic? Quina és la victòria? Quina és la seva lluita?

Avui, als meus trenta anys, em recordo a mi i a les meves amigues en la nostra adolescència anant a manifestacions, organitzant-nos per aconseguir coses, fent cafès interminables volent arreglar el món. Em recordo amb un somriure, amb una nostàlgia bonica, però també sento una certa tristesa per veure que tot allò està en declivi. S'ha esvaït aquell omplir immensament el cor, aquell experimentar les emocions al màxim, aquella voluntat de fer-ho millor, de superar-nos i de canviar-ho tot.

El coneixement sembla que ja no sigui l'eina a través de la qual podem promoure el desenvolupament holístic de les persones. I la llengua

«Gallo rojo, gallo negro». És una dicotomia claríssima en aquell context: la justícia social vers l'opressió, els de baix contra els de dalt

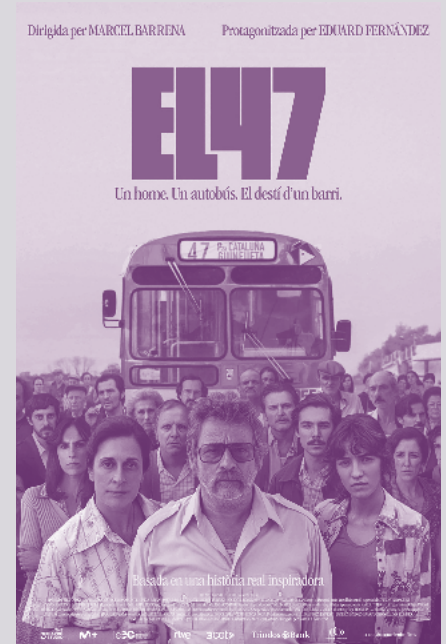
tampoc sembla que ho sigui, ni una manera d'entendre el patrimoni cultural, ni sembla tenir valor. Els meus dos alumnes parlen perfectament el català, però sovint a dins l'aula canvien d'idioma per adaptar-se al context.

Mirant enrere, recordo tots els grups dels companys de classe amb les seves etiquetes: el grup «heavy» amb els cabells llargs, el col·lectiu «emo», el «pijo», el «quillo», els «frikis»... En l'afany de cercar qui érem, ens classificàvem, per bé o per mal, per defensar allò nostre, allò que per a cadascú tenia valor. El nostre «*Gallo Rojo*», la nostra manera d'entendre el món. Avui dia, amb una distribució de la població que ha canviat, veiem com una de les poques classificacions que es fan són les ètniques, que engloben els col·lectius amb una etiqueta massa ampla, que no permet parlar de gustos, d'ideals, ni sortir dels estereotips.

Quan passejo per l'institut, cada vegada veig menys trets identitaris: curiosament, dominats per la individualitat, ens hem tornat cada vegada més semblants els uns als altres.

Serà que faig el mateix reclam que han fet totes les persones grans cap a les generacions joves: espavileu-vos! treballeu! lluiteu!

El 47 és un bri d'esperança que, com tantes altres històries, relata a través de l'art l'emoció humana. El cinema català està fent art per colpir l'espectador, per agafar visió i per relatar la història d'una Catalunya que fa molt poc era molt diferent de la que coneixem avui. ■

El 47

Marcel Barrena

2024